

פרק שתי הלחם

מתניתין

הפרק שלפנינו בחלקו הראשון עוסק בשני ענינים:

א. שתי הלחם הבאים בשבועות:

הוא מה שאמר הכתוב [ויקרא כג]: "עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה [מנחה ראשונה מתבואת החיטים החדשה] לה'. ממושבתיכם תביאו לחם תנופה שתי שני עשרונים סולת תהיינה [בלי שמן] חמץ תאפינה בכורים [ראשונה לכל המנחות] ... ועשיתם ... שני כבשים בני שנה לזבח שלמים. והניף הכהן אותם [את שני הכבשים מחיים] על לחם הבכורים תנופה לפני ה' על שני כבשים, [ואין מקטירים מהם כלום, אלא] קודש [קדשי קדשים הם] יהיו לה' לכהן".

ב. לחם הפנים שמסדרים על השולחן מדי שבת בשבתו:

הוא מה שאמר הכתוב [ויקרא כד ה]: "ולקחת סולת [בלי שמן] ואפית אותה שתי

עשרה חלות שני עשרונים יהיה החלה האחת. ושמת אותם שתי מערכות [זו בצד זו לאורך השולחן, וכל חלה ארוכה מרוחב השולחן, והיא מכופפת כלפי מעלה] שש המערכת [שש חלות זו על גב זו] על השולחן הטהור לפני ה'. ונתת על המערכת לבונה זכה [בוך – "כף" בלשון הכתוב – ובו מלוא קומץ לבונה על כל אחת משתי המערכות, או בסמוך להם, ונחלקו בו תנאים בפרק זה], והיתנה ללחם לאזכרה [אין מן הלחם לגבוה אלא הלבונה, שמסלקין אותה בכל שבת ושבת ומקטירים, והיא ללחם לזכרון כקומץ שהוא אזכרה למנחה] אשה לה'. ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני ה' [היו מסלקים את הלחם, ועורכים לחם חדש] תמיד, מאת בני ישראל ברית עולם".

שתי (1) הלחם הבאים בשבועות:

נילושות אחת אחת עשרון לכל חלה, (2) ונאפות היו בתנור אחת אחת [בזה אחר זה]. (3)

לחם הפנים:

חלה, הלכך צריך לחלק הסולת וללוש כל אחת ... אבל אם יחלק העיסה, אפשר שאין כאן סולת עשרון, ראה עוד שם שהאריך.

3. האחרונים דנו: אם קפידא היא שיאפה דוקא אחת אחת, או שלא בא התנא אלא להוציא מלחם הפנים שהיה בו דין שתי שתיים, כי ממה שאמר הכתוב גבי לחם הפנים "ושמת אותם"

1. לחם משמש לשון זכר ולשון נקיבה, כמבואר בתוספות.

2. לומר שלא ילוש שתי עשרונות כאחת, ויחלקם, כן מתבארת כוונת המשנה בחזון איש [מנחות כו ד], שכתב: צריך לפרש מה חילוק יש בין לש אחת ללש שתיים בבת אחת; ואפשר, דכיון שהקפידה תורה על עשרון לכל